

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Martina Kříže v právní věci **žalobce: Obec Konětopy** se sídlem Konětopy 14, pošta Dřísy, IČ 00510564, zast. JUDr. Tomášem Těmínem Ph.D. advokátem se sídlem Praha 2, Karlovo náměstí 28, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje, odbor regionálního rozvoje**, se sídlem Praha 5, Zborovská 11, za účasti Obec Sudovo Hlavno se sídlem Sudovo Hlavno 15, Kostelní Hlavno, IČ 00509213, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9.9.2010, č.j. SZ 131619/2010/KUSK REG/Kro,

t a k t o :

- I . Rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje, odboru regionálního rozvoje, ze dne 9.9.2010, č.j. SZ 131619/2010/KUSK REG/Kro, se z r u š u j e a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- I I . Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 11 922 Kč do jednoho měsíce od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobce JUDr. Tomáše Těmína, advokáta.**
- I I I . Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Benátky nad Jizerou, odboru výstavby a územního plánování (dále jen stavební úřad), ze dne 25.6.2010, sp.zn. MěÚ BnJ/04422/2009/VUP/Č a č.j. MěÚ BnJ/03637/2010/VUP, jímž byla zamítnuta jeho žádost o vydání územního rozhodnutí na pískovnu Sudovo Hlavno-těžba a úprava šterkopísku (dále jen stavba) na pozemku parc. č. 489/1 v k.ú. Sudovo Hlavno, a prvoinstanční správní rozhodnutí potvrzeno.

Žalobce v podané žalobě namítal, že v dané věci stavební úřad řízení přerušil podle ust. § 64 odst. 1 písm. a) správního řádu. Lhůta, do níž bylo řízení přerušeno, byla stanovena na 31.12.2010, do této doby měl žalobce možnost řízení doplnit o podklady rozhodné pro posouzení věci. Stavební úřad, přestože překážka v řízení stále trvala, nevyčkal doplnění žalobce, který přitom s ohledem na přerušování řízení v průběhu stále otevřené lhůty činil všechny kroky proto, aby řízení bylo řádně doplněno a za tím účelem vynaložil téměř několik set tisíc korun za tyto dokumenty, a žádost žalobce posoudil sám, ačkoliv v rozhodnutí o přerušování řízení jinými slovy uvedl, že žádost nelze posoudit, neboť je neúplná. Za nepatřičný považoval žalobce odkaz žalovaného na § 2 odst. 2 správního řádu (zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, dále jen správní řád), neboť žádost byla zamítnuta o tři měsíce později než se stavební úřad dozvěděl o údajné změně územního plánu. Navíc stavební úřad eliminoval žalobci jednak možnost vyjednat do konce lhůty, pro niž bylo územní řízení přerušeno, nový územní plán či jeho změnu, napadnout územní plán předmětné obce u Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS), neboť je jisté, že tento plán je vadný, nesprávný a nezákonný.

Stavební úřad pokračoval v územním řízení, kdy meritorně posuzoval záměr žalobce podle § 90 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen stavební zákon) a to na základě informací o územním plánu obce Sudovo Hlavno s vydal rozhodnutí, kterým zamítl žádost žalobce o vydání rozhodnutí o umístění stavby. V důsledku této skutečnosti byla porušena práva žalobce ve smyslu § 36 odst. 3, § 50 odst. 3 správního řádu. Toto porušení aprobevoval žalovaný, když rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil, a navíc sám práva žalobce v uvedených ustanoveních v odvolacím řízení porušil. Stavební úřad se tím dopustil vážné vady řízení, když pokračoval v řízení bez doplněné dokumentace žalobce. Tato vada měla následně vliv na správnost rozhodnutí.

Žalobce dále tvrdil, že i kdyby hypoteticky připustil procesní postup stavebního úřadu, nelze jeho žádost zamítnout, protože obchází zákon. Stavební úřad je vázán pouze kritérii podle ust. § 90 stavebního zákona, kdy tento právní předpis přesně stanoví podmínky pro posouzení záměru žalobce, o možném obcházení zákona toto ustanovení nehovoří. Postup stavebního úřadu je naprosto tendenční. Vadný je i postup žalovaného, který hodnotil, zda stavební úřad nepokračoval v územním řízení svévolně. Žalovaný měl rozpoznat vadu správního řízení před stavebním úřadem, který neměl pokračovat v územním řízení vůbec.

K tomu žalobce poukázal na ust. § 65 odst. 1, 2 správního řádu a ust. § 88 stavebního zákona a žádal, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný argumentoval obdobně jako v odůvodnění svého rozhodnutí. Ke krácení práv žalobce podle § 36 odst. 3 správního řádu uvedl, že pokud si sám nevyžádá doplnění spisového materiálu a rozhoduje pouze z předloženého spisového materiálu od stavebního úřadu, neseznamuje účastníky řízení s podklady rozhodnutí před vydáním rozhodnutí o odvolání tak, jak to umožňuje zákon. V tomto případě spisový materiál doplněn nebyl, takže žalobce nemohl být zkrácen na svých právech. Ke krácení práv žalobce podle § 50 odst. 3 správního řádu konstatoval, že důvodem pro zamítnutí žádosti a následného potvrzení v odvolacím řízení je nesoulad žádosti s územním plánem, který je mimo jiné uložen i v archivu žalovaného, takže nebylo nutno pro ochranu veřejného zájmu zjišťovat další okolnosti. Ke krácení práv podle § 65 správního řádu žalovaný poukázal na to, že nesoulad s územním plánem může vyřešit pouze vlastník předmětného pozemku, který jediný je oprávněn podat žádost příslušnému pořizovateli územního plánu o jeho změnu. Není jím ani stavební úřad, ani žalovaný. Konečně žalovaný popsal skutkový stav s tím, že nedostatky

v podání žádosti nebyly takového charakteru, aby je mohl odstranit správní orgán, naopak žadatel měl předložit žádost úplnou. Stavební úřad mu stanovil dostatečně dlouhou lhůtu pro odstranění nedostatků. Z žádných listin nevyplývá, že by stavební úřad v době podání žádosti věděl o tom, že obec Sudovo Hlavno dokončuje projednání územního plánu. Obec Sudovo Hlavno poskytla stavebnímu úřadu schválený územní plán dne 9.2.2010. Stavební úřad informovala dopisem ze dne 3.5.2010, že žádost žalobce o zařazení plochy do územního plánu byla zastupitelstvem zamítnuta již ve fázi zadání. Stavební úřad dopisem ze dne 14.5.2010 upozornil žalobce, že jeho záměr není v souladu s územním plánem obce Sudovo Hlavno. Vzhledem k tomu, že nedošlo k žádné odezvě žalobce (žádost o prodloužení lhůty vzhledem k podání žádosti o změnu územního plánu či podání žaloby na nezákonnost územního plánu), stavební úřad prvoinstančním rozhodnutím podanou žádost zamítl na základě nesouladu žádosti s územním plánem, což je plně v souladu s § 92 odst. 2 stavebního zákona. Kdyby stavební úřad počkal až do 31.12.2010, žádost by musel stejně pro nesoulad s územním plánem zamítnout, protože do té doby by nešlo projednat změnu územního plánu, nehledě na skutečnost, že neexistoval předpoklad pro kladný výsledek projednání, jelikož stavební úřad věděl z dopisu obce Sudovo Hlavno z 3.5.2010, že se záměrem žalobce nesouhlasí, když jeho podnět na zařazení plochy do územního plánu v roce 2008 zamítl. Postup stavebního úřadu byl podle žalovaného správný, protože postupoval zároveň tak, aby žalobci nevznikly zbytečné náklady. Stavební úřad nepokračoval v řízení (není oznámení o pokračování řízení), ale žádost zamítl. Zamítnutí žádosti nebylo z důvodu obcházení zákona, ale pro nesoulad s územním plánem, jak je ve výroku uvedeno. Konstatování žalovaného, že „ze spisového materiálu nevyplývá, že by stavební úřad svévolně či jinak pokračoval v územním řízení“ je reakcí na námitku žalobce uplatněnou v odvolání, že stavební úřad pokračoval v řízení bez doplněné dokumentace od žalobce.

Žalovaný nepovažoval žalobu za důvodnou a žádal, aby ji soud zamítl.

Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v mezích žalobních bodů, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Při posouzení soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle ust. § 2 odst. 2 správního řádu správní orgán uplatňuje svou pravomoc pouze k těm účelům, k nimž mu byla zákonem nebo na základě zákona svěřena, a v rozsahu, v jakém mu byla svěřena.

Podle ust. § 6 odst. 2 téhož zákona správní orgán postupuje tak, aby nikomu nevznikaly zbytečné náklady, a dotčené osoby co možná nejméně zatěžuje. Podklady od dotčené osoby vyžaduje jen tehdy, stanoví-li tak právní předpis. Lze-li však potřebné údaje získat z úřední evidence, kterou správní orgán sám vede, a pokud o to dotčená osoba požádá, je povinen jejich obstarání zajistit. Při opatřování údajů podle tohoto ustanovení má správní orgán vůči třetím osobám, jichž se tyto údaje mohou týkat, stejné postavení jako dotčená osoba, na jejíž požádání údaje opatřuje.

Podle ust. § 64 odst. 1 písm. a) téhož zákona správní orgán může řízení usnesením přerušit současně s výzvou k odstranění nedostatků žádosti podle § 45 odst. 2.

Podle ust. § 65 odst. 1, 2 téhož zákona (1) po dobu přerušení řízení činí správní orgán a účastníci úkony, kterých je zapotřebí k odstranění důvodů přerušení. Správní orgán může

rovněž činit úkony podle § 137 odst. 1 a § 138. Lhůty týkající se provádění úkonů v řízení neběží. Lhůta pro vydání rozhodnutí ve věci přestává běžet již dnem, kdy nastal některý z důvodů uvedených v § 64 odst. 1, a neskončí dříve než 15 dnů ode dne, kdy přerušení řízení skončilo. (2) Správní orgán pokračuje v řízení, jakmile odpadne překážka, pro niž bylo řízení přerušeno, nebo uplyne lhůta určená správním orgánem podle § 64 odst. 2 nebo 3. Bylo-li řízení přerušeno podle § 64 odst. 2 nebo 3, může v řízení správní orgán pokračovat též na požádání účastníka, který požádal o jeho přerušení. O tom, že v řízení pokračuje, vyrozumí správní orgán účastníky a provede o tom záznam do spisu.

Podle ust. § 36 odst. 3 téhož zákona nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.

Podle ust. § 50 odst. 3 téhož zákona správní orgán je povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.

Podle ust. § 88 stavebního zákona v rozhodném znění stavební úřad územní řízení přeruší, kromě důvodů uvedených ve správním řádu, také v případě, že záměr klade takové požadavky na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu, že jej nelze bez vybudování příslušných nových staveb a zařízení nebo úpravy stávajících realizovat, a zároveň vyzve žadatele k předložení plánovací smlouvy.

Podle ust. § 90 písm. a) téhož zákona v územním řízení stavební úřad posuzuje, zda je záměr žadatele v souladu s vydanou územně plánovací dokumentací.

Podle ust. § 92 odst. 2 téhož zákona není-li záměr žadatele v souladu s požadavky uvedenými v § 90 nebo jestliže by umístěním a realizací záměru mohly být ohroženy zájmy chráněné tímto zákonem nebo zvláštními právními předpisy, stavební úřad žádost o vydání územního rozhodnutí zamítne.

Podstatou sporu je posouzení, zda mohl správní orgán v době, kdy bylo řízení za účelem odstranění nedostatků žádosti žalobce přerušeno podle ust. § 64 odst. 1 písm. a) správního řádu, bez toho, aniž by vyrozuměl účastníky řízení o tom, že v řízení se pokračuje, záměr žalobce věcně posoudit, či nikoliv.

Žalobce v žalobě namítal nezákonnost uvedeného postupu správního orgánu I. stupně a žalovaného, který jeho postup aproboval, k tomu poukázal na znění ust. § 65 odst. 1, 2 správního řádu ve spojení s § 88 stavebního zákona a tvrdil porušení svých práv podle ust. § 36 odst. 3 a § 50 odst. 3 správního řádu.

K tomu z obsahu spisového materiálu, odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně, odvolání žalobce, žalobou napadeného rozhodnutí, jakož i písemného vyjádření žalovaného k podané žalobě vyplynul mezi účastníky nesporný skutkový stav, a sice, že žalobce požádal podáním ze dne 27.11.2009, došlým stavebnímu úřadu dne 30.11.2009, žádost o umístění stavby, která podle stavebního úřadu nesplňovala veškeré náležitosti. Žalobce bylo proto výzvou ze dne 9.12.2009, č.j. MěÚ BnJ/04640/2009/VUP uloženo, aby nejpozději do 31.12.2010 žádost doplnil o posouzení vlivu na životní prostředí podle zákona č. 100/2001 Sb., dále ve smyslu vyhlášky č. 503/2006 Sb., a předložil projektovou

dokumentaci zpracovanou podle vyhlášky č. 499/2006 Sb., která bude doplněna o požadavky vyplývající z posouzení vlivu na životní prostředí, s tím, že pokud nebudou nedostatky žádosti ve stanovené lhůtě odstraněny, bude řízení podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zastaveno. Zároveň bylo řízení podle ust. § 64 odst. 1 písm. a) za tím účelem přerušeno. V odůvodnění usnesení stavební úřad uvedl, že předložená žádost nemá předepsané náležitosti podle § 86 stavebního zákona a neposkytuje dostatečný podklad pro posouzení umístění navrhované stavby v území. Žadatel byl proto vyzván k doplnění žádosti a z tohoto důvodu bylo rozhodnuto o přerušení řízení.

Podáním došlým stavebnímu úřadu dne 8.2.2010 předložila Obec Sudovo Hlavno (dále též zúčastněná osoba) stavebnímu úřadu svůj územní plán ve formě opatření obecné povahy ze dne 1.12.2009, který nabyl účinnosti dne 17.12.2009. Ve vyjádření k tomuto podání (vyjádření zúčastněné osoby ze dne 30.4.2010) uvedla, že v územním plánu nebylo vyhověno požadavku žalobce na zahrnutí záměru těžby (stavba) do návrhu zadání, neboť ve schváleném územním plánu není pozemek parc. č. 489/1, na němž má být stavba umístěna, zařazen v kategorii plochy určené k těžbě šterkopísku, ale v kategorii „zemědělská plocha-orná půda (ZO)“. Žádost žalobce tak podle zúčastněné osoby není v souladu s územním plánem.

Sdělením ze dne 14.5.2010 stavební úřad žalobce na tuto skutečnost upozornil s tím, že podle informací od zúčastněné osoby byl žalobce na tuto skutečnost již upozorněn v průběhu projednávání a schvalování územního plánu. Dále stavební úřad uvedl, že pro vydání rozhodnutí o umístění stavby je soulad se schválenou územně plánovací dokumentací zcela zásadní, pořizovatelem územního plánu je zúčastněná osoba, se kterou je třeba o případné změně jednat. Upozornění bylo žalobci doručeno dne 19.5.2010. Z obsahu spisového materiálu se nepodává, že by žalobce na toto upozornění nějak reagoval.

Následně bylo dne 25.6.2010 pod č.j. MěÚ BnJ/03637/2010/VUP rozhodnuto o zamítnutí žalobcoví žádosti o umístění stavby podle § 92 odst. 2 stavebního zákona (prvoinstanční správní rozhodnutí). V odůvodnění rozhodnutí stavební úřad poukázal na skutková zjištění, konstatoval, že žádost žalobce byla podána pouze několik dnů před schválením územního plánu zúčastněné osoby, že byl žalobce obeznámen se skutečností, že záměr těžby písku na předmětném pozemku není obsažen v územním plánu zúčastněné osoby, která již v roce 2008 odmítla požadavek žalobce na těžbu písku na uvedeném pozemku ve fázi návrhu zadání. Žalobce tak měl jako účastník projednávání územně plánovací dokumentace dostatek informací, že záměr těžby písku je v rozporu s projednávanou a následně schválenou územně plánovací dokumentací. I přes tuto skutečnost se snažil podáním žádosti obejít územně plánovací dokumentaci. Stavební úřad tak dospěl k závěru, že jeho záměr není v souladu s § 90 stavebního zákona, tj. není v souladu s územním plánem zúčastněné osoby, proto žádost zamítl.

O odvolání, kde žalobce argumentoval obdobně jako v podané žalobě, rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím, kterým odvolání zamítl a prvoinstanční správní rozhodnutí potvrdil postupem podle ust. § 89 odst. 2 ve spojení s § 90 odst. 5 správního řádu, neboť nezjistil vady řízení ani rozhodnutí správního orgánu I. stupně, které by odůvodňovaly jeho zrušení nebo změnu. K tomu poukázal na skutkový stav a zdůraznil, že v době podání žádosti neměla zúčastněná osoba schválený územní plán, tato skutečnost byla zjištěna až z podání zúčastněné osoby v únoru 2010, na což byl v květnu téhož roku žalobce upozorněn dopisem stavebního úřadu, na ten však nijak nereagoval. Nato žalovaný uzavřel, že s ohledem na novou a zcela zásadní skutečnost správní orgán I. stupně správně podle § 92 odst. 2 ve vazbě na § 90 písm. a) stavebního zákona žádost zamítl pro její nesoulad s územně plánovací dokumentací. Podle žalovaného není rozhodující, kdy byla žádost podána, ale existence územního plánu a soulad žádosti s územním plánem v době vydání rozhodnutí. Konstatoval, že ze spisového materiálu nevyplývá, že by stavební úřad svévolně či jinak pokračoval

v územním řízení a uvedl, že pokud je žádost v rozporu s územním plánem, stavební úřad má žádost zamítnout, aniž by pokračoval v řízení v souladu s § 2 odst. 2 správního řádu. I kdyby stavební úřad vyčkal až do vypršení lhůty pro přerušené řízení, musel by stejně žádost po nesouladu s územním plánem zamítnout, žalobci by mohli mezitím vzniknout další náklady. Nesoulad žádosti s územním plánem může žalobce odstranit pouze v součinnosti s touto obcí změnou územního plánu, která by nemohla být vydána do konce lhůty přerušného řízení.

Z uvedeného je zřejmé, že stavební úřad a posléze žalovaný, který prvoinstanční správní rozhodnutí potvrdil, porušili ust. § 65 odst. 2 správního řádu, neboť poté, kdy bylo zjištěno, že žádost je v rozporu s územně plánovací dokumentací a je tedy dán důvod pro zamítnutí návrhu ve smyslu ust. § 90 písm. a) ve spojení s ust. § 92 odst. 2 stavebního zákona, o žádosti bez dalšího věcně rozhodli, aniž by nejprve pokračovali v přerušném řízení, vyrozuměli o tom účastníky řízení a provedli záznam do spisu. Byť soud vnímá okolnosti vyplývající z obsahu spisového materiálu a sice, že žalobce podal žádost o umístění stavby při vědomí toho, že zúčastněná osoba, na jejímž území má být stavba umístěna, s jeho záměrem nesouhlasí, nemohlo být uvedené důvodem pro nezákonný postup stavebního úřadu a žalovaného, stejně jako skutečnost, že žalobce na upozornění stavebního úřadu ze dne 14.5.2010 o nesouladu jeho žádosti s územně plánovací dokumentací nereagoval. Nezákonný byl také postup stavebního úřadu, potažmo žalovaného, který jeho rozhodnutí aproboval, jenž v rozporu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu nedal žalobci možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Naproti tomu soud odmítá žalobcem tvrzené porušení ust. § 50 odst. 3 citovaného zákona, neboť ve veřejném zájmu je, aby byl záměr, který v územním řízení stavební úřad posuzuje, v souladu s vydanou územně plánovací dokumentací. Lze tak uzavřít, že se *stavební úřad a žalovaný dopustili vady řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé, neboť v době, kdy bylo řízení přerušeno (§ 88 stavebního zákona ve spojení s § 64 odst. 1 písm. a) správního řádu), žádost žalobce věcně posoudil a rozhodl o ní, aniž by jej o tom, že se v řízení pokračuje vyrozuměli, provedli záznam do spisu a umožnili mu vyjádřit se k podkladům řízení před vydáním rozhodnutí ve věci samé.* Nezákonnost svého postupu nemůže správní orgán zhojit ani poukazem na ust. § 2 odst. 2 a § 6 odst. 2 správního řádu, neboť dodržením těchto základních zásad správního řízení je vázán především. Pokud v této souvislosti žalobce nesouhlasil se stanoviskem žalovaného, že „ze spisového materiálu nevyplývá, že by stavební úřad svévolně či jinak pokračoval v územním řízení“ (str. 2 žalovaného rozhodnutí), má soud zato, že žalovaný citovanou formulací reagoval na odvolací námitky žalobce, který na uvedený nezákonný postup správního orgánu prvního stupně poukazyval. Tento postup však žalovaný v odvolacím řízení přezkoumal, jeho nezákonnost však z důvodů v žalovaném rozhodnutí uvedených neshledal.

Na základě shora uvedených skutečností soud postupem podle ust. § 78 odst. 1, 4, 5 s.ř.s. žalobou napadené rozhodnutí pro nezákonnost zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V něm bude žalovaný vázán právním názorem soudu, který soud v rozsudku vyslovil.

Výrok o nákladech řízení ve vztahu mezi žalobcem a žalovaným je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce byl ve sporu úspěšný, soud mu proto přiznal právo na náhradu nákladů řízení, které jsou tvořeny náklady na zaplacený soudní poplatek ve výši 2 000 Kč a náklady za právní zastoupení za 2x úkon právní služby (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby dle §§ 6, 7, 9, 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění účinném do 31.12.2012), 1x úkon právní služby po 3.100 Kč (účast u ústního jednání dle § 11 odst. 1 písm. g) téže vyhlášky ve znění od 1.1.2013), 3x režijní

paušál po 300 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky), DPH ve výši 1 722 Kč, tedy celkem 11 922 Kč.

Výrok o nákladech řízení ve vztahu k osobě zúčastněné na řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 5 s.ř.s., neboť důvody pro přiznání nákladů řízení soud neshledal.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 11. prosince 2013

JUDr. Ivanka Havlíková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.